

libertas anonima, sed contrarietatis, de qua discurretur sicuti in tertia conclusione, de amore, & odio. Ut autem decrerum applicativum omnipotentiae plenè percipias, attende dictarum omnium volitionum tendentias.

In libertate purae contradictionis ad amorem licitum, & ejus omissionem puram, sic tendit volitio: *volo amorem A*. In libertate purae contradictionis ad actum turpem v. g. odium Dei, & omissionem illius sic tendit: *volo odium, vel omissionem qdij*. In libertate contrarietatis ad amorem Dei licitum, & odium Dei, sic: *volo amorem, vel odium*. In libertate contrarietatis ad amorem, & odium utrumque illicitum, sic: *volo amorem, & odium, vel eorum omissiones puras*. In libertate anonima ad electiones licitas, sic: *volo electionem A, & B*: si verò sit inter electiones illicitas, sic: *volo electionem A, & B, vel earum puras omissiones*.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Ad argumenta contraria Procedimus, quae quia multa sunt, & difficilia, contra omnes conclusiones prater primam, adversus quam nullum est, duas in Classes dividemus.

PRIMA CLASSIS ARGUMENTORUM.

Argumentum primum ex Patre Ribade-neyra, de praedestinatione, disp. 11. num. 68. disjunctiva affirmatio peccati, vel ejus carentiae est propriè affirmatio peccati, licet quando carentia verior apparet, magis illam affirmatio, quam peccatum suadeat: ergo pariter, licet Deus magis inclinetur in carentiam peccati, tamen ejus volitio disjunctiva est propria affectio ad peccatum, atqui omnis vera affectio, & propria ad peccatum repugnat Deo: ergo & illa disjunctiva volitio. Praemitto ad solutionem primo: quod illa disjunctiva volitio non est affectio ad peccatum, *speculativa* per modum complacentiae, cum non sit illius amor, sed potius odium; potest tamen dici affectio *practiva*, sed *vaga*.

Praemitto secundo, quod illa disjunctiva volitio, non est *simpliciter* volitio peccati, ac proinde, nec propriè affectio, & est ratio: quia velle disjunctivè peccatum, vel ejus carentiam, non est simpliciter velle peccatum. Etenim actus, qui per se non est magis *velle*, quam *nolle* peccatum, non est simpliciter velle peccatum;

nam omne simpliciter tale magis est tale, quam contradictorium talis, ut constat; sed velle disjunctivè peccatum, vel ejus carentiam per se non est magis velle, quam nolle peccatum; cum sit non magis velle peccatum, quam ejus carentiam, & velle ejus carentiam sit formaliter, vel virtualiter nolle peccatum: ergo velle disjunctivè peccatum, vel ejus carentiam non est simpliciter velle peccatum.

Hinc distinguo antecedens: est propriè simpliciter affirmatio peccati, nego; secundum quid, concedo: etenim sicut volitio disjunctiva peccati, vel ejus carentiæ non est magis volitio peccati, quam nolitio, ac proinde non est simpliciter volitio, sed secundum quid: ita affirmatio peccati, vel ejus carentiæ, cum non sit magis affirmatio, quam negatio, non est simpliciter affirmatio peccati, sed secundum quid. Deinde, nego consequentiam, vel si mavis, distingue consequens: affectio speculativa per modum complacentiæ, nego; practica offerens omnipotentiam libero arbitrio, ut ex determinatione ipsius operetur, concedo, & minorem: omnis affectio simpliciter talis, & speculativa per modum complacentiæ repugnat Deo, concedo; practica, & secundum quid talis, nego.

Sed contra: Deus nequit licitè facere, quod creatura nequit licitè concipere; sed homo nequit licitè concipere hunc actum: *volo peccare, vel honestè agere*: ergo Deus nequit habere hunc actum: *volo peccatum, vel ejus carentiam,*

tiam, aut actum honestum. Nego consequentiam, ommissa majori. & est disparitas: quia sæpè in homine illæ volitiones habentur cum complacentiâ circa utrumque extremum, ac proinde circa peccatum; vel si ita non habentur, tamen sunt periculosæ, & si exponantur coram alijs, offensivæ, ac per consequens illicitæ, cum aliundè sine ulla justa causa, & periculose concipiuntur; at in Deo neque ullum est periculum, neque complacentiâ circa peccatum, cum ea volitio sit odium illius, & alias justum habet titulum eam volitionem concipiendi, nimirum, ut concurrat cum creaturis tanquam causa universalis: & sic respondetur ad paritatem, quam magni facit Pater Ramirez, & cujus solutionem adeo desiderat à Patre Junio.

Contra iterum: si Deus potest velle peccatum, vel ejus carentiam, homo peccans se conformabit voluntati divinæ volendo actum, cum velit, quod illa vult, licet magis se conformaret volendo carentiam peccati, quæ Deo placet: sicut petens à Rege beneficium Petro, vel Paulo, se conformabit voluntati Regis, acceptando pro Petro, cui conferretur, licet magis illi placeret, quod conferretur Paulo, ac proinde se magis tunc Regis voluntati conformaret; sed repugnat, quod homo peccans dicitur se conformare voluntati divinæ: ergo Deus nequit velle peccatum, vel ejus carentiam. Nota: quod homo peccans non se conformaret voluntati divinæ simpliciter, quia non magis se conformaret, quam non conformaret; pōneres

neret enim id, quod Deus non magis vult poni, quam non poni; imo peccans absolute non se conformaret divinæ voluntati, quia Deus prohibens peccatum simpliciter vult peccatum non poni.

Potest tamen dici, quod homo se conformaret divinæ voluntati improprie, secundum quid, & abusive, quatenus vellet determinate quod Deus solum vagè vult, ac proinde non simpliciter, sed secundum quid. Nunc distinguo majorem: se conformabit improprie secundum quid, & abusive, permitto; proprie, & simpliciter, nego. Paritas de Rege nulla est, quia ille homo peteret beneficium Petro, vel Paulo, ac proinde cum nemo petat id, quod sibi displicet; utrumque ei placeret; licet placeret magis, quod conferretur Paulo; at verò Deus à te non petit peccatum, cum illud prohibeat, sed tibi parat, & offert suum concursum indifferentem, ut liberè, & honestè peccatum evites, sicque causæ primæ muneri satisfacias, & alia ex parte ei non placet peccatum, cum licet illud permittat, ejus tamen permissio sit conjuncta cum severa prohibitione.

Argumentum secundum ex eodem: si volitio applicativa omnipotentis vagetur inter actum honestum, & turpem, concursus Dei, quoad physicum erit par in actum peccaminosum, & salutarem; sed Deus respectu actus peccaminosi est purè permissor: ergo erit purè permissor respectu actus salutaris, contra fidem. Aliter: si per eam volitionem vagam applicetur om-

omnipotentia, hæc non erit magis inclinata ad opus saltitare, quam ad turpe, nam erit inclinata, vi illius volitionis, quæ non est magis inclinatio ad unum, quam ad aliud: ergo Deus æqualiter se habebit respectu actus salutaris, ac respectu turpis, contra fidem. Nota: quod nostrum decretum applicativum est voluntas positiva operis honesti, & pura permissio operis turpis: sic enim volitio explicanda est: *volo bonum, quia placet, vel malum, quamvis displiceat*, quæ tendentia respectu operis pravi est permissiva.

Inde adhuc attento solo decreto applicativo, concursus Dei non est par respectu operis salutaris, & turpis: nec omnipotentia redditur æquè inclinata in bonum, & in malum, cum ardentius amet bonum, quam malum permittat; quod quidem petit ipsa ratione suæ perfectionis; attamen permitti potest, juxta dicta sect. 2. in argumentis, argumento 5. quod præcisè attento decreto applicativo concursus Dei est par respectu operis honesti, ac turpis; non autem attentis omnibus alijs Dei inclinationibus; nam bonum opus efficaciter prædesinit, non vero peccatum, habetque decretum collativum auxilij, quia efficacis ad bonum, quod suadet; peccatum vero prohibet. Nunc distinguo majorem: erit par attento præcisè decreto applicativo, permitto; attentis alijs Dei inclinationibus, nego, & consequentiam. Ad illud aliter distinguitur antecedens eodem modo, & consequentia negatur.

Argumentum tertium ex Patre Herrera, de prædestinatione, quæst. 8. Deus nequit habere ullam volitionem etiam inefficacem peccati; sed volitio disjunctiva amoris, vel odij turpis est volitio inefficax peccati: ergo eam nequit Deus habere. Ulterius primo: omnis amor peccati etiam objectivè disjunctivus repugnat Deo: ergo pariter repugnat Deo volitio objectivè disjunctiva peccati; nam sicut vi illius amoris, ita vi illius volitionis in peccatum afficeretur. Secundo: ideo juxta nos, volitio peccati objectivè determinata repugnat Deo, quia dicit causalitatem per se in culpam; sed volitio disjunctiva peccati semiefficax, & seriatim dicit talem causalitatem: ergo etiam repugnat Deo.

Ad argumentum distinguo majorem: ullam volitionem simpliciter talem, concedo; secundum quid talem, nego: & minorem: est volitio peccati simpliciter talis, nego; secundum quid, concedo, juxta dicta in secundo præmissio primi argumenti. Ad primum additum nego consequentiam, cum probatione, & est disparitas: quia amor ut talis est actus incomplexus, quod voluntas in objecto complacet, & nemo potest in malo cognito ut tali complacere, ideoque in Deo respectu peccati implicat amor; atque implicat, quamvis sit disjunctivus, quia cum amor non tendat ad dandum esse rei, sed præcisè in ejus bonitatem, non cadit per disjunctionem à ratione amoris simpliciter talis; sicut apprehensio quando est circa contradictoria non cadit à conceptu apprehensionis, quia ea simpliciter apprehen-

hendit: at volitio disjunctiva cadit à ratione volitionis simpliciter talis, quia tendit ad dandum esse rei, & tamen non magis vult eam, quam non vult.

Ad secundum nego minorem: nam juxta omnes ad *causam per se*, si ea sit rationalis, omninò requiritur, quod effectum attingat cum aliqua inclinatione elicita ad illum; at verò Deus tendens in peccatum per volitionem objectivè disjunctivam habet talem causandi modum, qui non sit conformis alicui divinæ inclinationi in peccatum, quod potius prohibet, & mallet non fieri, concurrat autem ad illud ex determinatione præcisè creaturæ, & non juxta inclinationem suam, unde non est *causa per se*, atamen si Deus tenderet in peccatum per volitionem objectivè determinatam inclinaretur ad illud, nam ea volitio cum esset magis volitio peccati, quam nolitio, esset aliqua inclinatio: atque hæc est apta disparitas ad argumentum.

Sed contra ex Patre Ramirez supra num. 99: per nos repugnat volitio etiam inefficax determinata ad peccatum, sed volitio vaga inter amorem, & odium, deficiente amore, est determinata ad odium, quia est affectus; si non formaliter, saltem virtualiter prosequens amorem, si odium deficiat; & odium si deficiat amor: ergo repugnat Deo. Nota, quod volitio ex determinatione libera divinæ voluntatis, & ex suo modo tendendi absoluta, & determinata ad peccatum, sic: *volo odium* repugnat Deo propter datam rationem: at volitio, quæ ex se, & suo modo

modo tendendi non est magis volitio peccati, quam nolitio, & redditur determinata respectu peccati à determinatione creaturæ non repugnat Deo, qui mallet non fieri, & non proficitur illud affectivè simpliciter, sed potius aversatur, cum sit odium illius dicta volitio.

Hinc ad argumentum in forma distinguo majorem: determinata ad peccatum ex suo modo tendendi, & per determinationem Dei, concedo; per determinationem creaturæ, nego, & minorem: deficiente amore, est determinata ad odium per modum tendendi determinatum sui, & ex determinatione Dei, nego suppositum; ex determinatione creaturæ, concedo: distinguo etiam secundam partem probationis: & odium prosequens, prosecutione simpliciter affectiva, seu speculativa per modum complacentiæ. nego; prosecutione secundum quid affectiva pure practica, & identificata cum odio odij, concedo. Atque ex dictis in primo argumento, & in secundo constat contra Patrem Ramirez, quod licet ea volitio in ratione practice disjunctivæ possit dici esse contentam cum existentia cujusvis extremi; non tamen attentis alijs prædicatis illius, & reliquis affectibus Dei cum ea concurrentibus.

Argumentum quartum ex eodem Herrera: in tantum ea volitio disjunctiva est applicatio omnipotentia ad peccatum, in quantum est volitio peccati; sed per nos non est simpliciter volitio peccati: ergo non est simpliciter applicatio omnipotentia. Ulterius: applicatio omnipoten-

tia ad peccatum est volitio concursus Dei actualis cum voluntate; sed decretum disjunctivum non est magis volitio, quam nolitio talis concursus: ergo non est applicatio. Nota: quod ut aliqua volitio sit applicatio omnipotentia simpliciter talis sufficit, quod hanc permittat arbitrio creato determinandam; atque id facit volitio disjunctiva. Nunc ad argumentum distinguo majorem: in quantum est volitio determinata peccati, nego; vaga, concedo, & nego consequentiam, ob rationem notationis. Ad id, quod additur distinguo majorem: est volitio determinata, nego; vaga, concedo, & nego consequentiam: quia volitio non est vaga in ordine ad applicandam omnipotentiam, quam subjective determinate applicat, sed in ordine ad terminos, seu *objective*.

Argumentum quintum ex Patre Junio: omnis volitio semiefficax, & seria *objective* vaga circa duo contradictoria est fatua, & imprudens; sed volitio sic tendens: *velo peccatum, vel ejus carentiam*, est semiefficax, & seria *objective* vaga circa duo contradictoria: ergo est fatua, & imprudens, ac per consequens debet tendere in rem disparatam. Probatum major multiplicatione ratione, prima: illa volitio est fatua, & imprudens, qua serio, & ardentem vis illud, quod evidenter scis perinde se habiturum velis, nolis; sed duo contradictoria perinde se habebunt, seu existent, velit, nolit Deus: ergo volitio seria circa ea est fatua. Secunda: volitio *objective* copulativa duorum contradictoriorum est fatua,

tua, & imprudens: ergo pariter objectivè disjunctiva unius, vel alterius contradictorij.

Tertia: volitio, qua quis serio vellet ambulare, vel non ambulare, & similiter petitio, qua quis oraret Deum, ut se ditaret, vel non ditaret esset fatua, & imprudens: ergo pariter volitio volens unum, vel aliud contradictorium. Quarta: decretum serio statuens id, cujus contradictorium est impossibile est imprudens; sed contradictorium illius disjuncti: *peccatum*, vel *carentia peccati* est simpliciter impossibile, sicut disjunctum simpliciter necessarium: ergo decretum, illud disjunctum statuens est imprudens. Quinta: decerni nequit illud, quod nulla decernentis potestate aliter contingere potest; atqui illud disjunctum, nulla Dei potestate aliter contingere potest: ergo Deus nequit illud prudenter decernere, ac per consequens ea volitio est imprudens.

Pramitto primo ad solutionem ingeniosi argumenti: quod prædicta volitio disjunctiva non est, ut eam vocat Pater Junius, tendentia volitiva, motus, via, sollicitudo, & procuratio rei metaphysicè antecedenter necessariæ, ac proinde neque est fatua, & imprudens. Probatur assumptum: ea volitio applicat omnipotentiam, ut cum voluntate creata, coëfficiat odium v. g. indeque non tendit ad odium efficiendum, solum omnipotentix influxu, sed influxu voluntatis, & omnipotentix; atqui eo ipso ea volitio disjunctiva, seu ea disjunctio non tendit in objectum antecedenter necessarium: ergo non est

ten-

tendentia volitiva, motus, &c. Probatur minor: disjunctio, cujus utrumque membrum potest copulativè deficere suo modo, non est metaphysicè antecedenter necessaria, seu circa objectum antecedenter necessarium; sed utrumque membrum illius disjunctionis potest copulativè deficere suo modo; ergo ea disjunctio, &c.

Probatur minor: membra illius disjunctionis sunt: *odium cum voluntate creata*; *carentia odij cum voluntate creata*; sed hoc utrumque membrum potest copulativè deficere, quia potest deficere voluntas creata, qua deficiente, neque erit odium cum voluntate creata, nec cum voluntate creata erit carentia odij, ut est evidens: indeque hæc non sunt formaliter contradictoria: *cum voluntate existit odium*; *cum voluntate existit carentia odij*, sed instar contrariorum: ergo utrumque membrum, &c. Neque idèd putès: dictam volitionem disjungere omnipotentiam, & voluntatem, sed potius utramque conjungit cum utroque contradictorio, quod est tale secundum se, quia sunt principia ad utrumque indifferentia: exinde solum disjungit rectum, nimirum, odium, & carentiam odij; non autem obliquum, scilicet omnipotentiam, & voluntatem. Atque hæc dicta sint pro cognoscenda inefficacia argumenti. Nunc verò immediatè pro solutione.

Pramitto secundo: quod licet volitio, seu conatus circa id, quod eodem prorsus modo erit velis, nolis, sit fatua, & imprudens; tamen non ita est volitio circa id, quod ea posita, erit aliquo speciali modo, quo non erit ea seclusa, licet

G 3

secun-